

A legjobb történeteket az ember valahogy nem szereti kifejtetni. Mármint, azokra gondolok, amelyek egyszerre rendkívüliek, meghökkentőek, szórakoztatóak; közben meg számottevő konfliktus merül fel és oldódik meg bennük. Jobbik esetben. Azokat a történeteket nem meséli el az ember, amelyek igazából a legjobbak. Vagy ha valahogy sikerül is elmesélni, azt csak rövidítve, és sok részletet kihagyva, úgy, hogy csak sztori maradjon, és ne történet. De persze mit is gondolunk; nem lehet egy összetett emberi kapcsolat és élet múltját, jelenét elmesélni egy kívülállónak egy korsó sör mellett. Kívülálló, mert ha még ott is volt velünk, amikor történt az eset, akkora távolság van ember és ember között, hogy biztosak lehetünk abban, hogy máshogy élte meg azt az adott pillanatot vagy órát, legyenek bármilyen közel is egymáshoz. Erre az örökös magányosságra és egyedüllétre újra és újra emlékeztetve vagyunk. Nem tudunk belátni mások gondolataiba, és ők se a miénkbe. A mi gondolataink sincsenek összeszedve, nem emlékszünk egyből minden részletre, és a hallgatóság sem akarja órákon át hallgatni a legkisebb részletekre kitérő történetünket. Legalábbis én így tapasztalom. Így nem jó mesélni. Annyi mindent nem lehet elmondani senkinek se.

Amikor diákkorunkban egy rockfesztiválon csapoltunk három éjszakán keresztül. Már nem is emlékszem, hogy jutott el hozzánk a felhívás, csak arra, amikor egyik nap azzal kerestem meg Ábrist, hogy menjünk Ausztriába dolgozni. Eleinte magamhoz híven ódzkodtam az egészsztől, és minden felelősségvállalást és érdeklődést elnyomva csak távolságtartóan kérdezgettem, hogy miről is beszél. Próbáltam felmérni: vajon tényleg jó melót talált, vagy csak valami átverést? Mert annak ellenére, hogy alsós korunk óta ismerjük egymást, és szinte testvérként gondolunk egymásra, valamilyen okból fogva benne sem bízom meg teljesen, ami néha a jó önérzet határát átlépve teljes bizalomvesztettséget kelt a másikban. A teljes bizalmatlanság érzését, amely valójában sosincs bennem, és amúgy se tekintek így senkire, de viselkedésem alapján sokszor következtetnek erre az emberek. Én sem értem. Mintha egy idegen keresne meg engem hétfő reggel, aki csak akkor tűnik elő, ha rá akar venni valamire a barátom.

És Ábris is egyre kedvtelenebbül meséli a részleteket, pedig az elején még olyan hévvel mondta, hogy kivel, és hogyan, és hova, hogy az ember azt hihetné, a hétvégén megrakott tippmix szelvényének eredményeit meséli, amely tiszta hibátlan, és végre eltalálta azt a minden héten megrakott, lehetetlen eredményesorozatot. Csak addig megy így, amíg rá nem jövök, hogy a megfontolt és előre tervező Ábris tényleg egy jó ötlettel rukkolt most elő. Milyen meglepő. Hogy nem valami bugyuta ötletet talált ki, aminek csak neki van tényleges értéke. Ilyenek szoktak lenni az olyan munkái, amikor kimegy fagyoskodni biztonsági őrnek a magyar válogatott meccseire, mert hideg ide vagy oda, legalább fizetnek, és látja a meccset. Már ha nem rakják be a lépcsőházat őrizni.

Pár nappal később sikerült rávenni engem is, mert valljuk be, diákkorában – meg azután is – az embernek a tizenhat eurós órabér igencsak kecsegtető. Főként annak tudatában, hogy akkori tanáraink még ennyit se kerestek. Ilyenkor sajnálattal és kevés kárörömmel gondoltunk ezekre az emberekre. Attól függ, hogy mennyi káröröm és sajnálat van bennünk, hogy mennyire szerettük azt a tanárt. Volt, akinek semmi sajnálat nem jutott. Van, akivel csak azért is harcba száll az ember, még akkor is, ha teljesen felesleges, és kifejezetten hátráltatja a dolgában. Mert jobban esik néha az egoját megvédeni, és elnyomni a másikat, mint venni egy nagy levegőt, esetleg kettőt, és meghagyni a békét.

A rockfesztivál csak hab a tortán. Egyikünk se volt nagy rockzene rajongó, de azért örültünk, hogy fogunk valami zenét is hallgatni munka közben.

Négyen voltunk. Csöpi, Gabika, Ábris és én. A végső létszám körülbelül egy hónappal a fesztivál előtt alakult ki, pontosan nem emlékszem, mikor. Én már elköteleződtem, amikor még nem tudtam, hogy jönnek a többiek, mert tudtam, hogy mennyire rosszul esik Ábrinak az, ha úgy érzi, csak a semminek mondja az ötleteit. A többiek nem voltak ilyen lelkesek az elején. Meséltünk nekik az egészről, ők meg érdeklődtek is, de egy idő után hetekig nem beszéltünk róla. Aztán egyik nap Gabika mondta nekem fülig érő szájjal, az ő szívmengető szemtelenségével, hogy nehogy már azt higgyem, hogy pont ő nem fog jönni. Egy ilyen buliból a világért sem maradna ki. Meg a pénz! Hasonlóan talált meg a Csöpi is, a csapat egyetlen kompetens némettudással rendelkező tagja. Ez már abban az időszakban volt, amikor ő pár hetet Bécsben töltött, hogy megszokja a várost és nyelvet tanuljon. Valamelyik bécsi egyetemre jelentkezett, már nem emlékszem, melyikre. Úgy jött felém, mint aki már mindent tud, a másik pedig semmit se, mert lényegében így is volt. Ő már kitalálta, hogy fog megvalósulni az egész „hadművelet”, ahogy ő mondta akkoriban. Nem is mondta, hogy ő is jön dolgozni, csak a tervet kezdte vázolni. Mi hárman a Gabival és Ábrissal természetesen Budapestről fogunk vonatozni Hegyeshalomig, majd ott átszállva egy osztrák vonatra, tíz percet utazunk Miklóshalmáig, vagy Nickelsdorfig. Kinek ahogy tetszik. Ő meg Bécsből jön át, és a fesztiválon találkozunk. Lakhatásra is gondolt. Elhozza a hat személyes családi sátrat, amit már többször hozott más fesztiválokra. Akkor szórakozni mentünk. Ezt a sátrat szoktuk mi „Zsinagógának” nevezni, ezzel utalva Csöpi rendíthetetlen zsidó hitére. Sokszor szoktuk húzni az agyát, de ezek a piszkálódások rendszerint sosem mentek túl messzire. Én például evangélikusnak gondoltam magam akkoriban is, Ábris meg ateista volt. Gabi sosem fejtette ki vallási nézeteit. Nincs ebben semmi.

Szépen lassan körvonalazódni látszott az egész „hadművelet”. Már bőven nyári szünetben volt ez az egész, mi meg páran biztos, hogy valahol nagyon jól mulathattunk a megelőző napokban. Csak annyira emlékszem, hogy nagyrészt mosatlan ruhákat vittem le, és abból se eleget. Három napra, egy-két nadrágot, körülbelül ugyanennyi pólót és pulcsit.

Nem tudom, hogy másnaposak vagy sem, de biztos, hogy fáradtak voltunk a hegyeshalmi vonaton. Mégis úgy éreztük magunkat, mintha táborozni mennénk, vagy mi fogunk fesztiválozni, és nem is dolgozni. A vonat nyilván késett, de minket nem zavart. Úgy folyt belőlünk a szó, hogy pihenni végül nem is pihentünk. A fáradságot hamar felváltotta az izgalom. A szabadság megrészegített bennünket, bár sosem kellett a hiányával küzdenünk. Pár éves fesztiválos emlékeket, régi közös táborozásokat emlegettünk föl, hat-, hét-, nyolcéves történeteket, és ezeken nevetgáltunk. Mert őket úgy ismertem, mint testvéreimet, közelebb is álltak hozzám. Így talán könnyebben érthető: egyiküket óvodás korom óta, másik kettőt pedig általános iskolából ismerem. Négy év intenzív barátság után én másik iskolába mentem, tőlük pedig elhatárolódtam, megvettem őket, számomra az új volt az érdekes, az értékes, a jó, míg a régiek inkább zavarba hoztak és megbotránkoztattak. Aztán egyszer újra összehozott velük a sors, és azóta szétválaszthatatlanok vagyunk. Vagyis úgy gondoltuk akkoriban. Hogy bármi jön, mi ott leszünk a másik mellett, nem jöhet olyan konfliktus, súrlódás vagy vita, amely megosztana bennünket; kitartunk egymás mellett.

Végül lekéstük a csatlakozást. Majdnem fél órát dekkolunk a hegyeshalmi peronon, sokadik cigit megtekerve és elszívva. Ilyenkor nem is esik jól a dohányzás, csupán unalomból szívja az ember. Ideges voltam, de csillapítottam magamon. Végül is, a MÁV tehet az egészről, hogy minden vonat késik. Aztán Ábris, telefonjából felnézve szól, hogy talált valakit a munkatársaink közül, aki kocsival van, hajlandó kijönni értünk az állomásra. Már ha nem zavar

minket, hogy az illető már megivott kettő sört. Meg vagyunk mentve. Húsz perc múlva megérkezik a kék Suzuki. Sofőrje pár évvel lehet nálunk idősebb. Ahogy haladunk a fesztivál felé törvényszerűen lezajlanak a szokásos körök. Hova valósiak vagyunk, mit tanulunk, nézünk-e focit, ha igen akkor kinek drukkolunk, voltunk-e már itt dolgozni. Így érkezünk meg a fesztiválra. Kiváltságosként, külön autóval, egy részeggel a volán mögött.

A fesztiválra megérkezve csak bolyongunk össze vissza, nem tudjuk Csöpi megérkezett-e vagy sem. Megbámuljuk a hatalmas színpadokat. Egyikünk sem látott még ilyet. Ilyen lehetett először látni a Titanicot is. Aztán annak is milyen vége lett. Közben Csöpi már rég itt van, és tiszta ideg, amiért már megint késünk, hogy nem szólunk neki, hogy késünk, és van annyi eszünk, hogy előbb elmegyünk flangálni a most még üres fesztivál területén, minthogy felhívnánk, megkeresnénk, és elkezdenénk felállítani a sátrat. Próbáljuk nyugtatni, de ez is, mint a sátorállítás, legalább egy óráig eltart, közben nevetgélünk az ideúton, a Suzukis srácon, aztán a Zsinagóga történeteinek, ezzel oldjuk a közös feszültségeinket. Valaki mindig rosszul tartja a lámpát, túl kemény a föld, átizzadjuk a pólónkat, és közben morgunk. Akár csak apáink, amikor valamit szereltek a ház körül. Mert soha senki se tudja jól tartani azt a kurva lámpát ugye, mindig elveszik az egyik sátor alkatrész, amit hova a faszba rakott már megint valaki, és amúgy is, min jár az eszed, mert biztos, hogy nem a munkán, látom, az neked bűdös. Ilyenek, és ezekhez hasonlók repkednek körülöttünk, meg persze a testvéri szeretet. Áll a Zsinagóga végre, egy gyors cigiszünet után elmegyünk regisztrálni a munkáltatónkhoz. Kiderül, hogy ketté vesznek bennünket. Csöpi az Ábrissal, én meg a Gabival vagyok egy pultban. Nekik napi húsz euró van beosztva, hogy abból vegyenek egy meleg ebédet, míg nekünk fel van állítva egy sátor, ahol látszólag végtelen hideg élelmiszert, üdítőket és Red Bullt tudunk magunkhoz venni, így kielégítve a napi étel- és italbevételünket. Gyerekkori énünk örökönyek közt ujjongott volna, hogy végtelen nutellás kenyér és energiákkal az ebéd. Mindig is tiltották tőlem, mintha valami kapudrog lenne, ami miatt drogossá válnék. Egyszer alsóban Gabi behozott egy energiát, és nekem is adott belőle. Felvillanyozott, felpörgetett, pedig már amúgy is kissé figyelemzavaros és túl aktív gyerek voltam. Ezt az érzést az idegen környezet mindig valahonnan előhozta belőlem. A Csöpiék pultjában szinte csak magyarok dolgoztak, a mienkben csak osztrákok. Furcsa jöttmentként éreztük magunkat, úgy tekintettek ránk, mintha egy másik kontinensről jöttünk volna, pedig jó pár évszázada egymás mellett él a két nép. Írástudatlan barbárok. Valami ilyesmi lehetett a fejükben, igen. Bennünk meg forrongott a kuruc vér. Minket senki ne nézzen idiotának. Pedig néha mi is ezt éreztük magunkban, amikor nyugatra utaztunk. Mint amikor a vizigótok betörnek Rómába, vagy, mint a kalandozó magyarok Sankt Gallenbe. Hatalmasnak érezzük magunkat saját idegenségünkben, a helyi emberek furcsa finomságát gyengeségnek érezzük. De ez talpraesettséget is jelent. A rendszer folytonos kijátszása volt a cél. Végül is ezt szokja meg az ember otthon. Minél több ingyen Red Bullt inni, minél több Nutellás dobozocskát eltenni, visszaváltani a műanyag poharakat, amikor kimenőnk van, minél tovább húzni a munkát, hogy pörögjön az órabér. Ábris kifigyelte, hogy ha nagy a pörgés, akkor ottfelelhet a pult sarkán pár pohár erős gin tonicot. Mi meg, mint aki épp arra jár, elhozzuk őket. Persze nem volt olyan nap, amikor tudtunk volna igazán inni, vagy szórakozni. A tíz órás munkanapok után nem volt sok kedve az embernek még lófrálni a sok részeg között. Az se segített, hogy a koncertek miatt, aludni is egy külön kihívás volt, amin a túlzott, szinte kötelező energiákkal fogyasztás sem segített. Napi öt-hat dobozzal elfogyott. Tényleg, mintha egy alsós kisgyerek álmát élnénk.

A nappalok lassan telnek. Mintha mi is másnaposak lennénk a fesztiválózókkal együtt. Második napra már teljesen mechanikus biorobotokká válunk, pár magyar szóval kevert tört németet beszélünk. Egymással szinte semmit, csak az aznapi egy-egy legérdekesebb eseményről számolunk be egymásnak. Amikor teljesen kifingva szürcsöljük a Red Bullunkat, és magunk elé meredünk, Ábris emlékezetet minket, hogy mennyit fogunk keresni a fesztivál végére. Ezen elmosolyodunk. Most már két napja nem fürödtem, és nem is tervezek, mert nem hoztam magammal papucsot. Nem akarok lábgombás lenni, inkább leszek bűdös. Reggelente mindig bekenem a hónaljам dezodorrал, de ez inkább a lélektani jólétemhez szükséges. Egyik nap mindkettőnket elküldtek a pultból, mert nem kellett ennyi munkaerő. Pedig a magyar munkaerő...

Célja vesztetten bolyongtunk, visszamentünk a sátrunkba, beültünk a kajás sátorba, megnéztük, megy-e valamilyen koncert, de még csak dél körül volt, így megint csak a sátrunkhoz mentünk. Fetrengtünk, és morgolódtunk, hogy ezek biztos rasszisták. Hülyeség. Egy óra múlva visszanéztünk a pulthoz, hátha kell valamit csinálni. Nem kellett. De megsajnálta a földönfutó magyarokat a pultfőnök, Sebastian, akit persze, hogy így hívnak, hogy máshogy hívhatnák a mindig mosolygós, este is napszemüveges osztrák pultfőnököt, aki festett szőke hajával és hófehér fogsorával leginkább egy alpesi szörfőshöz hasonlított. Az ilyen figurák általában siedzők, meg úgy látszik pultfőnökök is. Át lettünk telepítve Gabival a C5-ös pultból az A3-as pultba. Nagyszínpad jobb. Itt Ute várt minket, aki különös mód szintúgy leginkább egy kedves siedzőhöz hasonlított. Lehet, hogy ebben az országban mindenki siedző. De jó nekik. Festett vörös haját könnyű volt kiszúrni a többi barna és szőke osztrák közül. Itt egészen máshogy működtek a dolgok. Akkor is itt maradhattunk, ha nem volt semmi dolgunk, őt nem zavarta, lehetett inni munka közben, de csak úgy, hogy ő ne vegye észre rajtunk, hogy nem éppen a munka miatt ilyen jó a kedvünk. Én közben elő lettem léptetve kasszássá. Angolt kevertem a némettel, és felváltva ismételtettem ugyanazt a német és angol mondatot. Vat vuld jú lájk to ordör? Vász mökteszt dú? Csoda folytán mindenki értette. Csak a többi osztrák diákmunkás nézett rám néha undorral, amiért megerősökölök az anyanyelvüket. Egyébként segítőkészek voltak. Egy idő után visszakerültem régi pozíciómba, csináltam a csapolórobotot. Bosszú áldozata lettem, az elkövetkező órákban mangószirupos fröccsöt kellett csinálnom, a söröcsapot még mindig a Gabi vitte. Ezek a bolondok meg nyilván csak a fröccsöt kérték. Már eladás közben is trianoni fájdalokat éreztem, de az, hogy el is készítek ezt az italt? Nem oda Buda! Mégis, nyeltem a képzeletbeli krokodilkönnyeimet, amelyek éppenséggel igaziak is lehetnének, kevertem a ragadós márkátlan mangószirupot a pocsek minőségű osztrák borral és szódával. Ezek meg vették őket százával. Majdnem húsz euró volt egy pohár. Több, mint egy óra munkám, hehe.

Aztán végül csak letelt a munka. Túléltek. Utolsó este kicsit megosztrákosodva, kicsit sajnó fejjel, füllel, háttal, megrészegeve a szabadságtól és a suttomban megivott fröccsöktől, a hazaút kérdéséről tanácskoztunk a Zsinagógában. Csöpi nagyon empatikusan kijelentette, hogy ő hazamegy, vagyis Bécsbe, rakjuk össze a sátrat másnap, vagy ma este, neki mindegy, ő elindul. Próbáltuk kérni, hogy segítsen elpakolni, de mintha a falnak beszéltünk volna. Ő ment, már rég összepakolt, mert őt engedték el legelsőnek a pultból, és már rég a sátonál volt, amikor mi még Gabival az osztrák pultfőnökökkel próbáltuk lefixálni a ledolgozott óráinkat, mert azt senki se vezette. Senki kölykei voltunk, a magyar koordinátorokkal jóformán nem is beszéltünk, csak első nap, az osztrákok, meg inkább csak a szükséges rosszként tekintettek ránk.

Elárulva éreztük magunkat hárman, mindig is Csöpi szokta vezényelni a sátor felállítását és bontását is, mi csak eszközökként szolgáltunk mindig, és ez így jó is volt. Legalább fél óráig csak tömtük magunkba az ingyen almát, nutellás zsömlét, felvágottat, meg az aznapi hatodik Red Bullt, közben hol csöndben, magunkban, hol egymásnak is esve szídtuk a Csöpit. Hogy mekkora faszkalap hagyja itt a barátait a sötétben ezzel a tíz kilós sátorral. Mert összeszedni még csak-csak összeszedtük, de maga a sátor felért egy hétre való ruhával megrakott bőrönd súlyával. Kicsi rakást csináltunk a táskáinkból és az összerakott sátorból, azon ültünk és cigiztünk még egy ideig, amíg felváltva, sűrű bazdmegelés közben próbáltuk kitalálni, hogy fogunk hazajutni. Végül abban egyeztünk meg, hogy minél gyorsabban hagyjuk el a fesztivált. Felváltva hoztuk a sátrat, hol ennél, hol annál volt, testvériesen felosztottuk. Egy idő után Gabi egy időzítőt is beállított, hogy biztosan igazságos legyen. Húsz percet kellett kibírni, aztán volt negyven perc pihenőd. Így botorkáltunk sötétben a színpadok mögött, kerestük az ingyenes transzferbusz megállóját, több kevesebb sikerrel.

Először egy bontásra ítélt színpadot találtunk meg, a legnagyobb színpadot már most elkezdték kamionokba tuszkolni, hatalmas, erre a célra tervezett járműmonstrumokba. Akkor tényleg a Titanicot juttatták az eszembe, ezúttal nem csak közhelyként mondom. Fáradtan kószáltunk tovább, majdnem felszálltunk egy zenekar buszára, de még időben szóltam a Gabinak, hogy lehet, ezt nem kéne. Út közben nem beszélünk lényegében semmit, csak a sátorváltásoknál hangzott el egy-egy köszi, vagy bazdmeg, vagy kurva életbe. Itt még csak úgy, a levegőbe mondtuk. Aztán majdnem egy óra császkálás után megtaláltuk a buszt, felszálltunk és kisvártatva megérkeztünk Miklóshalmára. Vagyis Nickelsdorfba. Az itteni vonatállomásról indult nemrég a Csöpi is. Valószínűleg ő is megtalálta azt az osztrák peronőrt, aki kísértetiesen hasonlított bármelyik MÁV-os sorstársához. Kinézetre akár Simontornyán, a Déliben vagy Debrecenen is dolgozhatna, őbébés kabátja mintha vele együtt jött volna ki az anyaméhből, abba bugyolálták be a szülésznők, abban járta ki az általánost, abban volt esküvőjén is, abban volt amikor gyermeke megfogant. És csak néz minket, mi meg őt, kezdünk teljesen szétesni a fáradtságtól, ez még nem a hisztihez hasonlító kimerültség, de nincs távol tőle, csak még pont annyi ereje van az embernek, hogy kinevesse nyomorultságát, minden már inkább eszeveszettül vicces lesz, szinte infantilisek lesznek az agyi funkciók, az eddig ismert szabályok megszűnnek létezni – nem mintha azok áthágásához fáradtnak kellene lennünk, ez anélkül is megy. És így nézzük egymást, a bácsi angolul nem beszél, ezért a ránk ragadt tört némettel próbálunk társalogni: venn kommt dász cüg cu Budapest? Ő meg látva nyelvtudásunkat, leoldja rólunk a verbális kommunikáció láncait, és csak egy hatost mutat az ujjával. Mi nem reagálunk sehogyan sem, megköszönjük, ő biccent felénk, majd sarkon fordul, minket otthagya, ahogy egymást nézzük, hogy mi a faszt is csinálhatnánk hajnali egykor egy kihalt osztrák kisvárosban, amíg megjön a vonat.

Több ötlet is elhangzott a rögtönzött haditanácsban; volt szó bécsi átszállásról, bécsi éjszakázásról, nickelsdorfi éjszakázásról, padon alvásról, Magyarorszáig taxizásról, de valahogy egyik sem tűnt túl jó ötletnek. Abban mind a hárman megegyeztünk, hogy biztosan nem megyünk vissza a fesztiválra, pedig feltehetőleg az volt a legkézenfekvőbb megoldás. Végül Gabi mondta ki azt a mondatot, amire valószínűleg mindhárman gondoltunk, csak egyikünk se merte kimondani.

Sétáljunk át a határon. Hegyeshalomig.

Gyakorlatilag senkit sem kellett győzködni. Idefele többször is viccelődtünk ezzel a lehetőséggel. Gabi újra beállította a húsz perces időkeretet a sátorhordozásra, Ábris megnézte, hogy pontosan merre kéne menni. Hét és fél kilométer, másfél óra séta, főként lapos domborzattal. Tökéletes. És elindulva, fejemben őseimet láttam olyan korokból, amikor még nem volt gyerekjáték leutazni a Balcsira, vagy elmenni Bécsbe. Amikor minden út egy komoly elhatározás volt, pusztá akaraterő és szerencse kérdése. Elképzelttem Petőfit, ahogyan gyalogszerrel az egész országot bejárja, vagy a népmesei szegénylegényt, ahogy szerencsét próbál messziföldön. Az út elején nevetgélünk, ahogy próbáltak a méregdrága török taxisok felvenni minket húszéves Mercédeseikkel. Persze próbáltunk stoppolni miközben az út mellett haladtunk, de rendre csak a jelöletlen taxisokat sikerült kifogni, más ember nem állt meg nekünk, nincs sok kocsi hajnali egy fele a nickelsdorfi úton. És mentünk, a dohányunk mindannyiunknak elfogyott, a kisváros szélén szívtam el maradék dohányomból összekapart utolsó szálát. Vizünk csak nagyon kevés volt. Kezdtünk kicsit csendesedni, és egy ideig csönd is volt, amíg ki nem értünk a városból. Itt lett érdekes az egész, a semmi közepén sétálni a főút mellett, pár kilométerre az autópályától. Síri csönd van, csak az hallatszik, ahogy kétségbe esve csapkodom magamról a szúnyogokat, egy-egy autó elmegy mellettünk, próbálunk stoppolni, és reménykedünk, hogy nem ütnek el minket, aztán egy-két bazdmegyet elejtek, Gabi szól, hogy csere van, átveszem a csomagot. Az út mellett nincs semmi, csak gaz, néha valami termőföldszerűségek mellett megyünk, bokrok, fák, valahol mozgott a növényzet, odanézek, de semmit se látok. Megrémülök, hogy vajon ki lehet itt a semmi közepén a határ mellett, lényegében senkiföldjén. Szinte gyermeki félelem az ismeretlentől. Mintha órák óta menetelnék az út mellett, a távolban benzinkút és az autópálya eleje. Itt innivalót veszünk és cigit. Közeledik a határ, az autópályán kell mennünk egy darabig. Én le akartam menni az út széléről a susnyásba, Ábris is ezt javasolta inkább, de Gabika ment tovább, ordítottam vele, állj már meg, bazdmeg, legalább beszéljük meg, de ő ment, mondta, hogy ő erre megy, nem érdekli, ki tart vele. És dühömben összeszorítottam a fogaim, toporzékolni lett volna kedvem és ordítani, de ahhoz is túl fáradt voltam, összenéztünk Ábrissal, láttam, hogy neki is elege van ebből az önfejtésből. De mentünk tovább, lenyeltem mérgemet, a határőr csak nézett, amikor megérkeztünk, nem tudta mire vélni, hogy mit keres három fiatal egy kamionos határátkelőnél, én féltem, hogy illegális bevándorlóknak néznek minket, és kocsival visznek vissza a nickelsdorfi kapitányságra, de nem ezt történt. Készségesen segített, hogy merre menjünk tovább.

Állítólag már Magyarországon vagyunk, de nem változott semmi. Mentünk az autópálya szélén tovább, kerestük, merre lehet Hegyeshalom. Aztán nem emlékszem, hogy mikor és hogyan, de szépen lassan világosodni kezdett, mi átfutottunk az autópályán a túloldalra, és beültünk az útszéli motel teraszára. A nádfedeles tető, a recepció mintha a kilencvenes években ragadt volna, de legalább már itthon voltunk. Leültünk, dohányoztunk és nevtünk, hogy mekkora idioták vagyunk, elfelejtettük a haragot, cukros üdítőket vettünk, hogy azok segítsék meg az út hátralevő részét. Ültünk a teraszon és éreztük, hogy nyertünk, valahonnan hatalmas boldogság fogta el mindhármat, jobban örültünk, mint, amikor befejeztük a munkát, olyan boldogság volt ez, amit az ember a nyáriszünet első napján érez, amikor tudja, hogy ez csak egy ideiglenes állapot, de most végre szabad, elengedi a terheit és megpihen. Még az sem törte le jókedvünket, hogy a parkolóban pihenő román turista busz nem akart minket elvinni Hegyeshalomig, pedig biztos, hogy nagyon szimpatikusan nézhettünk ki borostásan, atlétában, a teljes kimerültség határán.

Az út hátralevő része már teljesen más volt, szinte úgy sétálgattunk, mintha nem most sétáltunk volna majdnem tíz kilométert tíz kilós táskákkal, mintha teljesen természetes lenne átfutkorászni egy négysávos autópályán hajnali ötkor. Furcsa senkiföldjére épített boltok mellett mentünk el, autószervezek mellett, átvágtunk valami erdőn is. Az állomástól egy kilométerre voltunk, már elhagytuk a megmagyarázhatatlan épületek csoportját, már csak egy búzatábla és egy kisebb erdő választott el minket célunktól. Visszajutunk egy bekötőútra, átugrunk egy árkot az út szélén, amikor megjelenik a határőrség. Pontosabban egy általam sosem látott festésű pick-up jelent meg. Fehér alapon sárga és zöld jelzések voltak rajta, hasonlított egy rendőrautóhoz. A határőr mosolyogva néz ránk, ahogyan megáll mellettünk az úton. Magasabban van az autója, úgy nézünk fel rá, mintha az égből beszélne hozzánk. Azt kérdezi, hogy mit csinálunk itt, mi elmondjuk a történetünket, ő csak nevet, legyint, jó utat kíván és megmutatja, hogy merre kell menni. Mi is mosolygunk, aztán amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is tűnik az út végén. Nem merek átmenni a búzatáblán, megint vita van, Gabi már sokkal kompromisszumképesebb, és én is próbálom leküzdeni a szorongásaimat, végül elengedem őket, átvágunk a búzaföldön, majdnem mellig ér a búza, a három pesti gyereket elvarázsolja a természet.

És még jobban beleengedem magamat a szabadságba és az ismeretlenbe. Mert végül is alig voltam szabad ilyen értelemben, rendszerekben gondolkoztam, amelyekben meg kellett felelnem, törvényeket állítottam saját magamnak, lényegében betarthatatlanokat. Most olyan visszanézve, mintha akkor nem is éltem volna igazán, pedig valahogy akkor is éltem, és most is élek, és biztos, hogy egyszer még visszatekintek mostani énemre és azt mondom, nem is éltem akkor még igazán. És egyre könnyebb lesz a táska rajtunk, a sátrat szinte elfelejtettük, amióta egy-egy fület megfogva ketten hozzuk. Ábris szól, hogy lassan jön a vonat, tehát húzzunk bele, átvágunk a fák közt, megtalálunk egy letagadhatatlanul magyar földutat, párhuzamosan haladunk már a sínekkel, a nap is fenn van, átsüt az ágakon, leveleken, és felmelegít minket, erőt ad, ahogyan egyre közelebb és közelebb jutunk az állomáshoz. Út közben kezdünk felgyorsulni, félünk, hogy lekéssük a vonatot, szinte futunk, felkapom a sátrat a hátamra, úgy futunk, csenevész akácok között, virágos rétek mellett. Akkor elérjük a síneket, szemünkbe süt a nap, bearanyozza az egész környéket. Egy idő után elérjük az első épületet, a bakterházat, benne mosolygós bácsi, bizonyára a bakter, kérdezi, hogy jó volt-e a fesztivál, mi nevetünk és mondjuk, hogy dolgozni voltunk, hiszi, ha látja, mondja nevetve, és csak néz utánunk, ahogyan menetelünk tovább, megállíthatatlanul. Nem volt diadalmas a megérkezés, nem várt minket ünneplő tömeg, csak a bakter volt a szemtanúja, de akkor még nem ünnepeltünk, úgy ahogy az állomáson. Lepacsizunk, megöleljük egymást, nevetünk magunkon. A vonaton mindenki egyből elalszik, majd Győrben kelünk fel, átszállunk, itt majdnem lekéssük a vonatot, mert Gabi megint a feje után ment, a vécés nénivel vitatkozik, mert nem hajlandó kétszáz forintot fizetni kulacsa megtöltéséért, végül csak kiviharzik onnan, mi Ábrissal fogjuk a fejünket, mert nem tudjuk, hogy hol van, előtűnik a peronon, én idegesen intek, hogy jöjjön már. Nem mondom neki semmi mást, már semmi erőm és kedvem mondani bármit, felszállunk a vonatra. Valakivel itt is veszekszik a Gabi, én aludtam.

Végül a Délibe érünk. Az útvégi dopamin már nincs bennünk, ezen a ponton mindenki csak néz ki a fejéből, már nem is nevetünk magunkon, csak elköszönünk egymástól csendben és hazamegyünk. Már nem emlékszem, hogy ki várt otthon reggel nyolckor, hogy jutottam haza, hogy ki vitte haza a sátrat. Talán az Ábris, mert ő közel lakik a Délihez.

Nem kürtöltük szét mindenkinek ezt történetet. Ha eszünkbe jutott, akkor elmeséltük pár barátnak, de minden elmesélés után egyre rövidebben és ködösebben; poénná alakult, évekkel később már egyáltalán nem beszéltünk róla. Ezért nem szeretek történeteket mesélni, mert félek, hogy egyszer csak eltűnnek. Ha túl sokszor mondom őket, akkor kihullnak kezeim közül, mintha homokot markolnék. És történetek nélkül nem lehet élni.